Ч. 68 (12.724). Львів, пятниця 27. березня 1931. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ. Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

## Політичний виступ станиславівського владики в зеркалі польської преси.

*Львів, 25. березня 1931.*

Політичний виступ станиславівського владики в обговорюваному нами в попередніх числах „Пастирському Листі“ найшов, як ми це передбачували, розаброюючо щирий та небувало прихильний відгомін у польській пресі. І хоч лист був адресований „до людей доброї волі“ передовсім серед українського громадянства і до того правдоподібно не тільки із станиславівської епархії, то всеж, як досі видно, найшов він найбільше „людей доброї волі“ покищо серед поляків. Польська преса приняла політичну програму владики радісно в обійми, витягнула з неї найцінніше для себе і найльояльніше для поляків, відповідно приправила своїм сосом і почала ним бити по всіх, розуміється „нельояльних“, українцях. Основні точки політичної програми владики поставила на почесне місце між власні програмові тези в справі розвязки українського питання в межах Польщі.

Для нас, без сумніву, найцікавіші голоси львівської польської преси на цю тему, бож вони репрезентують прилюдну опінію місцевих, східньо-галицьких поляків. Ось саме з цими голосами хочемо нині познайомити наш загал.

Львівська урядова „Ґазета Львовска“ з 24. березня приносить у справі „Пастирського Листа“ передову статтю під написом „Голос перестороги“. В основу статті лягла теза, що Польща все бажала наладнати польсько-українські взаємини і в тій ціли кількакратно виступала з відповідними пропозиціями. Одначе цієї доброї волі польської сторони не хотіла зрозуміти українська сторона. Томуто всі польські змагання в цьому напрямі були безуспішні. Вправді і серед українського громадянства були люди, які бажали наладнати відносини і які здавали собі докладно справу з положення, то всеж вони не були в силі до нічого довести, бо уступали перед терором непримиримих шовіністичних елементів.

„Найпопулярніші і найбільше заслужені українські діячі капітулювали перед тими „очайдухами“, боячись сказати голосно і публично те, з чого часто сповідалися в довірочному гурті, а саме: що уступчивість супроти розхрістаного політичного радикалізму веде українське громадянство і цілу його будучину в пропасть“.

Щойно на такому підкладі змальована у статті вага виступу станиславівського владики. Цей виступ є, на думку цього урядового щоденника, візванням українців до того, „щоби протиставитись теророві і щоби почати річеву, будуючу працю, щоби творити позитивні морально-політичні вартости, замість дотеперішніх негативних і по суті анархічних“.

Підкресливши відвагу станиславівського владики, з якою він висловив своє політичну „вірую“ у „Пастирському Листі“, автор кінчить статтю ось якими міркуваннями:

„Чи українці послухають цього візвання? Чи признають безуспішність своєї засадничої опозиції супроти держави, і згідно з власним інтересом, з власною кращою майбутністю зрозуміють, що без чинної льояльности, без співпраці з польською суспільністю втратять усе, що осягнули в останніх десятиліттях? Сам достойний автор пастирського листа, здається, розуміє трудноці. І тому каже, що зміна на краще є справою часу, справою обопільних зусиль та праці, — обіяної доброю волею. Апелюючи до тієї праці може рахувати на льояльну співпрацю польської сторони“.

Як бачимо, то львівський офіціоз, зрозумівши лист як оферту, на спрепаровану щодо льояльности пропозицію прийшов теж зі своєрідною офертою, бо з офертою „льояльної співпраці“ над реалізацією програми повної льояльности владики, не даючи зі свого боку ніяких конкретних обіцянок ні натяків про те, від чого та співпраця зачнеться, чи виключно тільки від вислухування польською стороною українських заяв льояльности, чи може якими уступками в користь українців.

Орган львівських бебеків „Слово Польсе“ з дня 26. березня, присвятив теж передову статтю виступові станисл. владики. Стаття має назву: „Ідеольоґія о. еп. Хомишина“. У статті автор з признанням підкреслює передовсім ту тезу епископської політичної орієнтації, в якій говориться про цілковиту нездатність та непідготованість українців до власного державного життя, а далі ще й ту, що в інтересах українців є „сильна і забезпечена Польща“, яка боронилаб Сх. Галичину від „хмари більшовиків“.

„Можнаб сказати, читаємо там, що еп. Хомишин — мутатіс мутантіс — є на свому ґрунті хоружим ідеольоґії краківської школи, яка теж поручала льояльність супроти заборчої держави і також хотіла ту державу бачити сильною, бо думала, що поляки, стративши власну державу наслідком внутрішньої анархії, нездатні до державного життя, і що в їх власному інтересі лежить, щоби навчитися передовсім слухати влади, хочби й чужої. Те саме каже еп. Хомишин: якщо українці з власної вини, наслідком внутрішньої немочі не вспіли збудувати власної держави, то частина народу, що опинилась під польською владою, мусить ту владу, хоч вона чужа, признати і їй піддатися, бо нема влади, яка не походилаб від Бога (а як тоді справа стоїть для катол. епископа з більшовицькою владою? Чи вона від Бога, чи від чорта? — *Ред)*, і тому, що слід заняти становище, яке сяк-так уможливилоб українському народові його існування та розвій“.

Зазначивши, що владика не зрікається власної державности, автор кінчить статтю такими висновками:

„Еп. Хомишин, осуджуючи протидержавне становище сепаратизму, не пропаґує продержавної постави, що випливає з внутрішнього переконання і любови до Польщі, так як формулує свої тези у відомій статті голова ББ Голувко, вимагаючи від українців, щоби стали на ґрунті інтеґральної приналежности Сх. Галичини (в ориґ. Малопольскі) до Польщі і в її величі, щастю та силі бачили власне щастя і ціль. О. еп. Хомишин, проголошуючи гасло льояльности, вважає її за конечну умовину чи засіб для осягання українцями власних, окремішних цілей, ближче врешті не означених. Аналізуючи таким чином преміси тверджень еп. Хомишина, не хочемо цим ані на хвилю обмежити їх далекосяглого, позитивного значіння, а тільки поставити те значіння у належному світлі обєктивної дійсности“.

Зі сказаного виходить, що хоч усе те і добре та позитивне, то всеж таки і цього для бебістів замало на те, щоби наладнати українсько-польські відносини в Польщі.

Позитивне становище до виступу станиславівського владики заняв і орган львівських ендеків „Курєр Львовскі“. Він теж приніс у числі з 26. березня ц. р. передову статтю про „Пастирський Лист“. Ствердивши, що „пастирський лист еп. Хомишина є першим від прилучення нашої дільниці до польської держави ствердженням з боку визатної особистости, що русини (чи згідно з принятою о. епископом, а популярною в руській суспільности, термінольоґією українці) повинні погодитися з фактом непосідання власної державности і з приналежністю до Польщі“, автор статті пише:

„Не можна було сподіватися, щоби о. еп. Хомишин став на польському становищі або на становищі фантастів зі „Слова Польского“, які, заки почали повторяти молитву за панею маткою, як мусить її повторяти четверта бриґада за першою, вважали русинів за етнічний відлім нашого народу. Тому-то еп. Хомишин заняв, як мусіло бути, руске становище і сама з того становища, в імя добра свого народу висказав правду, якої його земляки або не хотіли видіти, або не важилися публично висловити... Еп. Хомишин виказав її по мужеськи і по християнськи... Найшов також гострі слова осуду для гайдамацької демаґоґії і для саботажової акції... Звернувся проти всякої ненависти і висунув гасло згідного співжиття між обома народами“.

Колиж при тій нагоді висунув і деякі заміти проти польської суспільности, то зі свого становища не міг інакше поступити. Особливо важним моментом у листі є пересторога перед протидержавною роботою. В листі виразно підкреслено, що український нарід повинен у своїх змаганнях спиратися на західню культуру, а її може йому дати тільки Польща. Зазначивши це, автор статті висуває таку тезу:

„Ми дійшли до точки, яка має вагу не тільки для русинів, але й для нас. Нашою історичною місією супроти територіяльних меншостей на Сході є ширення західньої культури. З тієї причини і з тисячних інших оглядів, що відносяться до нас, нашим обовязком у державному житті є опиратися на західних зразках. Такі милі для санації східні методи не відограють ролі притягаючої сили, здатної споїти наших млодших братів органічно з польською державою. Якщо не дамо їм того, що їм від нас належить, то є західньої культури, то вони будуть воліти піти за східним товаром просто на схід — без нашого посередництва“.

В останніх словах про східні методи є без сумніву деяка доза слушности. Алеж для ендеків ціла суть справи не в тому. Вони навіть цю нагоду використовують зручно тільки в опозиційних цілях. Бо на ділі вони все були за повною асиміляцією українців. Колиж тепер кориґують своє становище до того, щоби українців — мовляв — тільки стопити органічно з Польщею, то цей метафоричний їх вислів вповні покривається з побажаннями бебеків, висловленими недавно у статті Голувка. Отже ціль одна, тільки засоби інші. А пастирський лист станисл. владики використовують вони на те, щоби доказати, що мовляв, їх засоби, навіть на думку укр владики, кращі від бебістичних.

—o—



## Розправа проти б. посла Івана Ліщинського.

Дня 28. березня ц. р. відбудеться перед судом окружним в Рівнім карна розправа проти *б. посла Івана Ліщинського,* обжалованого з арт. 129. і 154. рос. карн. код. Цих злочинів мав б. посол Ліщинський допуститися змістом промови, виголошеної дня 13. квітня 1930 р., в селі Сіянцях здолбунівського повіту. Акт обвинувачення закидає п. Ліщинському, що промова його була підбурююча і вщіплювала в умах учасників готовість до замахів на устрій і цілість польської держави, м. ін. словами: „Польський уряд пє українську кров, здирає з українців величезні податки, а в заміну за те не дає їм нічого“ і т. п.

Оборону посла Ліщинського обняв *посол д-р Степан Білак.*

# Останнє слово до бюджету.

**Промова посла Остапа Луцького, виголошена дня 21. березня ц. р. на пленарному засіданні сойму при III. читанні бюджету.**

Високий Сойме! Кінчається бюджетова сесія, стоїмо перед остаточним ухваленням бюджету. Український Клюб заявив уже в генеральній дебаті, яке його становище до бюджету. Вважаємо, що предложений бюджет взагалі перевищує платничі сили населення і не стоїть у ніякому здоровому відношенню до живих господарських сил в краю. Він спеціяльно тяжить на українському населенні, бо нині можемо вже напевне ствердити, що околиці, замешкалі більшістю українського населення, околиці найбільше світовою війною винищені з природи річи вимагають якнайбільшої опіки, — ці саме околиці і саме це населення вгинається під податковою системою і під спеціяльним виконуванням податкових законів, ще гірше, ніж решта держави (голос: „неправда".) Так воно є. Східна Галичина, як пише „Хвиля", отже три південно-східні воєвідства йдуть, на чолі у ділянці екзекуційних коштів, які доходять у нас до 6-ти міліонів. Ці воєвідства йдуть зі своїми екзекуційними коштами та відсотками від старих податків на чолі всіх скарбових палат у Польщі (галас). Те саме діється напр. з безпосередніми податками. На одного мешканця виходить у нас 35 зол., коли напр. у промислових воєвідствах 30 зол. Ця система виконування тих податкових законів паде особливим тягарем на українське населення.

Як ті податки стягається у нас, маю на це приклади. З огляду на величезну економічну біду, яка панує на східних і південно-східних землях, бориться наше населення при помочі організації хліборобських кооператив. Погляньмо, в який спосіб нищиться у нас ті кооперативи при стяганні податків! У збаразькому повіті маємо трицять кілька рільничих кооператив. У приписаному речинці вони складають зізнання про свій дохід і предкладають білянси і звіти з загальних зборів, які ці білянси затвердили, та предкладають на жадання скарбових палат у приписаному речинці всі свої книги, щоби доказати, який був справжній дохід з тих кооператив у минулому році. Книги лежать два місяці в уряді і що вкінці діється? Скарбовий уряд заявляє, що все таки не дістав усіх інформацій та визначує для всіх кооператив доходовий податок цілком довільно. Спершу устійнює прибутки, в той спосіб, що хоча вони — понад усякий сумнів стверджені — були фактично такі, що ніяка кооператива не булаб оподаткована, то проте уряд зовсім довільно визначує їм їхні прибутки та обтяжує їх податками у висоті понад 10.000 зол. Крім цього покарано ті кооперативи ще й спеціяльною карою, за те, що буцім то скарбовий уряд не отримав ще всіх вияснень, яких ніколи не жадав, у висоті 2.800 зол. Такий податок на ті кооперативи і та нічим не умотивована кара є рівнозначні з їх фізичним знищенням.

Таких фактів я міг би навести більше. Це не якийсь один вихоплений приклад, це систематичне нищення геройської праці народу, який остаточно хоче власними силами оборонитися перед тою жахливою нуждою. Видвигнено проти нас у свому часі закид, що воюємо з державними монополями, тому, що організуємо протиалькогольну абстиненцію. Але з другого боку, коли ціла наша кооперація старалася дістати концесії, хоч би напр. тільки на дрібну продажу тютюну, то й ті нечисленні концесії, які ми отримали, масово в останньому часі відбирають нам. Таксамо, коли річ іде про концесії на гуртову продажу соли, які мають тепер заступити склади соли, то впливові чинники і власти заявляють нам, що прийшов момент відібрати українській кооперації, яка завсіди всі умови у звязку з дотеперішніми концесіями виконувала без закиду, — і тих кілька гуртівень та на будуче не давати їм в ніякому випадку концесії на склад соли. (Переривання).. Але тютюну вам не відібрано і в той спосіб податків на вас не накладають.. Ніде у вас нема таких випадків, які діються у нас масово на Поліссю і Волині, що не можна відбути зборів кооперативи без спеціяльного дозволу, що не можна перевести загальних зборів ані уладити відчиту, бо завсіди найдуться якісь причини, які до цього не допустять. Деякі державні підприємства, щодо яких ми врештою згідливі в тому, щоби їх не розбудовувати, ліквідуються на нашій території, напр. салини. Наше населення, чи то верстви робітничі зайняті у тих салинах, чи то люди, що користають зі салин, сильно занепокоєні розпочатою і заповідженою дальшою ліквідацією салин...

*Маршал* (перериває): „Пан посол занадто відбігає від теми від поправок сенату.

*Пос. Луцький:* Становище поодиноких клюбів до бюджету залежне також і від господарських і від політичних моментів, бо бюджет є найважнішим іструментом державної політики.

З огляду на те, що політична лінія, яка закінчилася великою трагедією на наших землях, т. зв. пацифікацією, ведена є дальше в іншій формі, а саме у формі масового розвязування українських товариств; з огляду на те, що взагалі в цілій тій політиці нічого не змінилося, що маємо нині повіти, в яких в останніх часах масово розвязується усі товариства, інколи по кількадесять товариств за одним махом; як також з мериторичних оглядів, що цей бюджет не стоїть у ніякому здоровому відношенні до господарських сил населення, — не можемо згодитися на предложений нам бюджет. Уряд, на жаль, досі не хоче зійти з дороги своєї дотеперішньої політики супроти нас, з якої ми старалися усіми способами його звести, — тому наш Клюб займає до бюджету таке становище, що ані за бюджет, ані за політику, з бюджетом звязану, не може нести ніякої відповідальности. Перестерігаємо перед дальшим веденням тої політики, тому, що наслідки того всього, що нині діється, будуть такі, що заявляємо вже тепер, що не можемо взяти за те відповідальности.



## З польської преси.

# Молодечі вихиляси старого „Часу".

Вчора подали ми зразок тої енергії, яку проявляє краківський „Курерок" у виконуванні наказу згори про вироблення „атмосфери довіря і співпраці" поміж польським і українським табором. „Курерок" довго не морочив собі голови, як таку штудерну штуку втяти. Просто перечеркнув всіх українців, а ті мізерні рештки, які після тої куреркової масакри залишилися, назвав гайдамаками чистокровного німецького походження, які дихають „на кресах" імпортованим берлінським повітрям. У висновках подав поради, як найлекше тих гайдамацьких нащадків позбутися.

Але на таке становище може дозволити собі лише „Курерок", який має у своїй редакції аж двох санаційних послів. Старенький „Час", хоча теж санаційний, мусів уже виступати скромніше і делікатніше. Все таки і він, як дисциплінований член санаційного табору, не міг не взяти солідарної участи у тому поході, який повели і краківський „Курерок" і львівське „Слово Польске" — проти заст. голови ББ. і голови соймової ґрупи санаційних парляментарів, п. Тадея Голувка. І справді: реферуючи відому статтю п. Голувка з „Газети Польскої" краківський „Час" дозволив і собі так спрепарувати освітлення тої статті, такими заосмотрив її коментарями, що фактично здискредитував п. Голувка не менше документно, ніж два інші згадані його комбатанти.

Передовсім „Час" категорично відкинув українську національну термінольоґію, з впертістю, питомою людям, хворим на старечу неміч, уживаючи терміну „рускі" і „русин". Опісля дав доказ такої зорієнтованости у нинішніх українських відносинах, як напр. у відносинах зулюсів чи кафрів (вибачайте: про ці екзотичні



МИХАЙЛО ДРАГАН.

# Мистецька творчість П. Холодного.

**(З нагоди посмертної виставки.)**

Коли відродження української літератури почалося уже при кінці XVIII. в. — то на полі українського мистецтва ще довго було тихо. Лише тут і там виростали одиниці, що нераз досить високо відбивались від рівня ремесла і звичайно відставали від рідного ґрунту, бо мистецькі потреби народу ще довгі часи заспокоювало ремесло. Одиниці ті не були настільки сильні, щоб спрямувати розвиток українського мистецтва знову на шлях, яким воно ішло довгі віки і з якого вибили його обставини, що зруйнували українську державність, а вппарі з нею самостійну культурно-національну творчість народу.

Загубився звязок із світлими традиціями українського мистецтва XVI. і XVII. віків і силою факту актуальні потреби мусіло заспокоювати ремесло, а вибагливіші чужий імпорт. Щойно при кінці XIX. і на початку XX. в. з ростом української культури назріла свідомість, що імпортоване мистецтво, хоч як високо воно й стояло би, в суті річи лишиться чужим культурним добром, зродженим не для своєрідних потреб української культури. Чуже мистецтво при сприятливих умовинах державної сили почало тяжіти на організмі молодої відродженої української культури, в якої зроджувалася щораз сильніше потреба висловитися також у мистецтві у власній формі, близькій вимогам тої культури.

Та тоді, як у нас був застій, світове мистецтво пішло стоміщевими кроками вперед і щоб не лишитись позаду, треба було його здоганяти. І в новім українськім мистецтві одна ґрупа мистців станула на становищі, що шкода тратити час на порпання в старовині, бо нові часи вимагають нових форм і та ґрупа пішла в ногу з европейським мистецтвом, переходячи впарі з ним усі бурхливі зміни боротьби за новітній мистецький вислів нових живих потреб.

Інша ґрупа поставилась компромісово до тих питань. Правда, треба було не лишатись позаду, але всі ті нові форми треба пустити через фільтр української мистецької традиції, щоб тим способом еволюційно влучити нові мистецькі надбання в організм української культури. До тих других належав і Петро Холодний.

Та погодити забуту традицію з новими потребами і новими мистецькими формами це не така легка справа. І в творчости П. Холодного, яка йшла весь час у боротьбі за свій стиль і зміст, перемагала раз традиція, а другий новітня форма. Внаслідок того праці Холодного розпадаються на дві ґрупи. Одні стоять у згоді з новими мистецькими напрямами, другі збудовані на підставі старої візантійсько-української традиції. І коли перші назагал розмірно небогато вносять нового до скарбниці української мистецької культури, — то другі це справді дуже вартісні спроби на шляху відродження українського мистецтва, а деякі з них як напр. „Ой у полі жито..." „Каплиця Духовної Семинарії", „Гріб Господній" та кілька вітражів, це просто незрівняні речі.

Називаю їх спробами, бо питання форм українського мистецтва ще довго буде відчинене. Неодна проба ще мусить бути зроблена, щоб українське мистецтво здобуло самостійний вислів свого нового мистецького світогляду, який покищо може навіть ще не істнує.

Ніхто сказати не може, що шлях П. Холодного не саме той шлях, на який неминуче мусять ступити всі, — але праці Холодного допоможуть кожному, хто буде боротися за самостійний вислів українського мистецтва, здобувати скоріше та певніше напрямні в праці. Кожний слідуючий мистець не буде ходити в темряві манівцями, маючи в тому напрямі опору в сильній спробі П. Холодного.

І чи ми признаємо, чи не признаємо рацію тому поворотові мистців до минулого, — то все таки з творів П. Холодного віє на нас не мертвою копією пережитих мистецьких категорій, а справжнім новочасним духом у синтетичній формі старих українських традицій і нових змагань. У пошукуванні затраченої мистецької душі народу П. Холодний заняв визначне місце, бо ступив на той шлях зовсім оригінально. Спроби Модеста Сосенка були йому невідомі. Шлях, на який він ступив уважав за єдиний „щоби зробити ту роботу, яку провадили всі попередні покоління, а власне передати свою добу через свою душу, а зробити так, щоб — як і в них — зоставав звязок між сучасним і попередніми часами, коли пророблено ґіґантську роботу і пророблено добре.

Тепер у час політичного відродження нації, у час, коли західне мистецтво вже не має такої експансії і само шукає свіжої крови для дальшого розвитку й охоче бере її зо Сходу, — ми властиво не маємо іншого, кращого виходу, як іти дорогою, по якій вже ішли раніше".

Це слова самого П. Холодного в „XXV-літтю Національного Музею" („Відповідь на запит").

Отже не диво, що Нац. Музей зі своїми іконними скарбами відограв у творчості П. Холодного величезну ролю. Всі свої мистецькі креації для каплиці Духовної Семинарії та Волоської церкви, опер він на докладних і довгих студіях у музею.

(Докінчення буде)

племена у редакції „Часу“ може є кращі знавці, бо вона, як відомо, має за співробітників учених професорів від усякої екзотики). Передовик „Часу“ не уявляє собі напр., що поміж нинішніми часами й тими, в яких він міг стрічати українських провідників в кульоарах віденського парляменту, зайшли якінебудь зміни. Закидаючи українцям брак „змислу реальности“ — сам проявляє той змисл у сміхотворний спосіб.

„...Хто знає ментальність українських („рускіх“ — Ред.) політиків старого покоління, які є діяльні у Сх. Галичині (?! — Ред.), мусить знати, що їм зовсім не достає змислу дійсности, що вони керуються завсіди ще утопійними ідеями про якусь самостійну Галичину і що у відношенні до поляків не розуміють нічого, крім ненависти. З людьми так настроєними, які на переміну оглядаються то на Берлін то на Москву (!), порозуміння неможливе. І ціле то покоління, виховане ще в австрійському періоді, якого велика частина перебуває зрештою на еміграції (?!) — мусить цілком зійти з поля, щоби польсько-руська угода могла стати реальним поняттям...“

Опісля обурюється на

„відкликування себе до Ліги Націй, бо воно діляє на польське громадянство, як провокація...“

— Взагалі цікавий той „Час“. Помістив, було, на передовому місці гарні і розумні статті А. Бохенського, на те, щоби негайно потім його здезавувати, займаючи до проблеми польсько-українських взаємин цілком протилежне становище, похваляючи „пацифікацію“ і т. д. Це не перешкоджувало „Часові“ за якийсь час знову видрукувати дві статті тогож п. А. Бохенського, — щоправда цим разом вже лише як дискусійні, — та вкоротці після того повернути на свої „старі позиції“. Виходить, що бувають у „Часі“ якісь „люціда інтервалля“, блисне там від час до часу якась краща думка, але це діється рідко та тріває одну мить. Кажуть, що це тому, щоби „занадто“ не ріжнитися від свого сусіда, „Курерка“, який —мовляв, — знає краще, як у варшавській траві пищить. Справді: дуже прикра і незавидна роля стояти все під загрозою здистансування „Курерком“! Але невже взагалі хтонебудь може цьому останньому дотримати кроку?!

——o——



# Ювилейний Зїзд „Рідної Школи“.

**Отворення Зборів. — Дві важні справи. — Реферат Л. Ясінчука. — Дискусія. — Уділення абсолюторії. — Вибір нової Управи. — Ухвалення резолюцій. — Закінчення.**

*Львів, 25. березня 1931.*

Звичайний Загальний Зїзд „Рідної Школи“ в 50-ліття її оснування відбувся нині, 25. березня, в салі Ремісничої Палати при участи 167 умандатованих делегатів Кружків з цілого краю. Позатим явилося багато гостей, які заняли місця на ґалерії. За президіяльним столом заняли місця: голова Т-ва дир. Ілля Кокорудз, заст. голови о. мітрат Базюк і секретар Т-ва д-р М. Коновалець. При окремому столі заняли місця представники української преси. При іншому, меншому — два представники влади.

Отворив Збори святочною промовою голова Т-ва дир. І. Кокорудз, що повитав присутніх, а опісля згадав теплими словами тих визначніших рідношкільних діячів, що померли від часу попередніх Загальних Зборів по нинішній день. Цієї части промови присутні вислухали стоячи. Почім голова покликав на секретарів пп. Ставничого Степана, Паладійчука Романа і Мацака Осипа.

Після того голова Т-ва спинився дещо ширше на двох справах, які він уважав за вказане спеціяльно підвести. Перша справа — це вага рідної школи у вихованні молодого покоління, до чого треба не тільки великої ідейности й активности нашого громадянства, але й немалої його жертвенности. В цьому році, що є для „Р. Ш.“ роком ювилейним, слід усім піддержати „Р. Ш.“ якнайінтенсивніше, бо — поминувши всі інші її завдання — треба зібрати ювилейний фонд на будову промислової школи у Львові. Друга справа, порушена головою, дотичила Кружків „Р. Ш.“, які в цьому році слід оснувати в кожній нашій громаді. Кружки поширять усюди ідеї „Р. Ш.“, зактуалізують справу, придбають „Р. Ш.“ нових членів і збільшать жертвенність українського громадянства на потреби нашого шкільництва.

При кінці дир. Кокорудз зложив прилюдну подяку всім жертводавцям, зокремаж Митрополичому Ординаріятові, що в цьому році зложив ок. 40.000 зол. на „Р. Ш.“. В дальшому подякував рідношкільному учительству за його велику й ідейну працю, ровемному судові під проводом д-ра К. Паньківського за щасливе поладнання кількох справ і українській пресі за щиру піддтримку.

Після того на внесення д-ра Ваня з Золочева Збори ухвалили передати привіт митр. Шептицькому й одинокому з живучих членів основників Т-ва, о. Олександрові Стефановичеві. З цією метою вибрано делеґацію у складі: пп.: В. Целевича, о. Навроцького і д-ра Ваня. Делеґація ця, з уваги на недугу митрополита, зложила йому привітання письменно; а що в міжчасі о. Стефанович явився особисто на салі, то Збори повитали його бурхливими оплесками, при чому відповідну промову виголосив голова Т-ва, на що відповів коротко о. Стефанович, бажаючи заслуженому Т-ву якнайкращого розвитку в майбутньому.

З черги вибрано комісію-матку у складі: о. д-р Юрик (Золочів), проф. Даниш (Станиславів), проф. Н. Гірняк (Тернопіль), М. Колодзінський (Львів), М. Струтинський (Львів), А. Домбровський (Львів), проф. С. Глушко (Рогатин). — Одночасно Збори вибрали також верифікаційну комісію, до якої увійшли пп.: Воробець, Похмурський, Бас, Бартош і Витвицький.

З уваги на те, що всі делегати дістали заздалегідь друковане звідомлення з діяльности Т-ва, з яким мали нагоду познайомитись, проф. Даниш поставив внесення, аби відразу вислухати звідомлення Контрольної Комісії. Після приняття цього внесення предложив звідомлення Контрольної Комісії інсп. Стернюк, що поставив внесення, аби Заг. Збори приняли рахункове замкнення Т-ва за рр. 1928—1929 і 1929—1930.

З черги п. Лев Ясінчук виголосив реферат про 50-ліття „Рідної Школи“. Реферат цей, оброблений і щодо змісту і щодо форми дуже добре, зробив на слухачів помітне враження. Думаємо, що цей реферат появиться друком, тому змісту його не подаємо.

Після приняття до відома звідомлення верифікаційної комісії Збори приступили до дискусії над звідомленням з діяльности Т-ва. В цій дискусії, що в загальному була наскрізь річева, промовляло кільканацять делегатів, які порушили багато актуальних справ. Тут відмітимо виступ представника студентства п. Біляка, д-ра Макарушки, п. Волошака, студ. Витвицького, п. Герасимовича, п-і Павликовської, п-і Ціпановської, проф. Бурка, сел. Вахуловича, проф. Гриневецького, проф. Цісика, п. Березовського, сел. Струмецького, дир. Воробця, п. Олексина, о. Ганаса, проф. Демчука, д-ра Степана Булака, п-і Федорчакової, студ. Янова, інж. Дутки й ін. Поодинокі промовці багато уваги присвятили незавидному положенню рідношкільного учительства і потребі унормування його службових відносин, справі дошкільного виховання, справі придбання фондів на розбудову Т-ва, справі гідного відсвяткування ювилею Т-ва і т. д. Деякі промовці (сел. Вахулович з Черниляви, студ. Витвицький і студ. Янів) виступали менше або більше різко проти відомого становища еп. Хомишина, яке він заняв супроти „Р. Школи“, деякі знов, як о. Ганас, інж. Дутка, старалися те становище виправдати. В цій справі (як і в інших) завав вияснення голова Т-ва дир. Кокорудз, яке Збори приняли до відома.

В часі дискусії на внесення п. Л. Ясінчука Збори вибрали резолюційну комісію у складі пп.: Ющишина, Герасимовича, Струтинського, Витвицького і Бурка, на те, щоб вона впорядкувала і приготовила до ухвали всі поставлені резолюції.

Після уділення абсолюторії уступаючій Головній Раді приступили Збори до вибору нової Управи Т-ва. На внесення комісії-матки,

**ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 27. БЕРЕЗНЯ 1931.**

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

## Поет американської самоошуки.

**Лавреат Нобля Сінклер Люїс.**

Американська телеграфічна аґенція пустила через море звістку: Теодор Драйзер ударив прилюдно у лице Сінклера Люїса. Кандидат на нагороду Нобля вдарив свого суперника, нагородженого, — вчитель — учня, який в офіціяльній промові на стокгольмській Академії дня 12. грудня 1930 р. сказав про Драйзера:

„Той письменник ходить власними шляхами і під цим оглядом перевищає всіх інших американських письменників. Загалом непримічений, часто поневіряний, Драйзер покинув шлях вікторіянської говельсівської ідилі, стриманости й чепурности, що досі живе в американських головах, щоби прокладати шлях непохитности й жагучій любови життя. Без його піонірської праці ніхто з нас, не зважився би, без риска не попасти за грати, змальовувати життя в усій його красі та жаху...“

Поличники між двома такими величинами може нагода для фейлетону про Люїса? Від місяців питаю себе: „Кого може цікавити в нас лавреат Нобля, американська література, ще й невідомий Люїс?“ Ні, таки може. Люїс описує в своїх повістях неодин ідеал, про який мріємо роками, ми діти XX. віку: долярові бізнеси, власні авта, домашній комфорт, насолоди клюбів, коктейлів і далеких подорожей. Отже писати про нього таки можна.

Минуло кілька місяців від призначення останньої нагороди Нобля за літературу. І цього року, як минулих, була вона несподіванкою. Лавреата Сінклера Люїса змішувала преса з Аптоном Сінклером — імя одного із прізвищем другого.

Із Люїса знали „Бебіта“, і то тільки ті, що мали сміливість перебитися через таке томище. Інші його повісті почали щойно перекладати. Кілька місяців не є мало, щоби зїсти 12-томового Люїса. Знаємо із його прилюдних признань, що він пише в усякій обстановці та порі, скрізь, де є тільки місце на каламар, папір і лікті. Цей журналістичний поспіх робить його повісті таки трохи за довгими для доби, в якій маємо так мало часу.

Сінклер Люїс — людина молода, 42-літня — виїмок між Ноблевими лавреатами. Американці замолоду роблять карієру; навіть, коли є письменниками заробляють сотні тисяч: наслідують пером швидкість своїх авт.

Киньмо оком на портрет лавреата; типовий американець: трохи спортсмен, трохи промисловець, трохи знуджений комівояжер, з вигляду між 40 і 70 роком життя. Із довгим носом, лисавий, недбайливо одягнений, — з офіціяльною американською усмішкою, що подобає на ґримасу. Син і внук сільських лікарів. Його життєпис — як він каже — „незамітний“. Послухайте, що значить це слово: школа з нормальним успіхом і нормальною програмою праці, до якої належить спорт (купіль, мяч і гаківка в літі, лови на качки в осені, ховзн й лещата в зимі). Та є вже й натяки на майбутнього письменника — пристрасть до книжок (улюбленці: Дікенс, Скот. Ірвінг).

У гімназії вже нахил до віршів: розкуйовдано-романтичних. Після університету в Єль іде до газети, відтак видає журнал і стає літературним дорадником видавців. Після цього спробн стати — портієром у великім готелі (перспектива карієри себто грошей!), але невдатна; подорож до Панами, де будують канал, — „зайцем“ (без білету). Півтора року в Каліфорнії за позичені гроші, над берегом моря. Перші статті в газетах у Сан-Франціско. Від 1910—15 видавець у Ню Йорку; хоче добути гроші реклямовими оголошеннями, а здобуває тільки жінку. З великими труднощами пише свої дві перші повісті „Наш пан Рен“ і „Слідами сокола“.

Критика навіть не звернула на них уваги. Публика ще менше. Зате якась від руки написана гумореска, до якої Люїс сам нині не хоче признатися, дає йому гроші. Від 1915 — мандри: залізницею, автом, кораблем, пішки. Сінклер Люїс має цю модерну недугу, спільну з великими відкривниками і нервовими жінками. За 11 і пів літ найдовше висидів на однім місці 9 місяців — у Льондоні. Америку зїздив вздовж і поперек автом. Европу знає від Севілі до Атен. А тепер мріє про Індію, Яву, Японію... Чому? Бо, як сам каже, він не має ніякої уяви і мусить невпинно розбуджувати її новими краєвидами та обличчями, зовнішніми спонуками.

Як на заможного американця, то це називається „пересічний“ життєпис. У нас такого обходисвіта вважали би чудом природи й вибранцем долі.

І Сінклер є вибранцем долі; бо його не можна вважати чудом навіть в американській літературі. Тільки талант, без блисків великої індивідуальности.

(Продовження буде.)

вку заступав о. д-р Юрик, вибрано головою знову ради. Ілю Кокоруда. Членами Головної Ради стали: о. мітрат Олексій Баюк, д-р Мирон Коновалець, Володимир Целевич, Михайло Струтинський, д-р Володимир Кисілевський, о. Михайло Комарницький, о. Юстин Гірняк, проф. Никифор Даниш, д-р Кость Левицький, Августин Домбровський, Омелян Цісик, Констнтина Малицька, Дмитро Бурко, д-р Никифор Гірняк, Дмитро Грицай, Володимир Кузьмович, Дмитро Великанович і п. Олексин. Заступниками Головної Ради вибрані: Іван Юшинин, о. Василь Наврошький, Михайло Кузьмин, Гнат Павлюх, Іларій Гриневецький і д-р Олена Дашкевичева. Контрольна Комісія: Маркіян Кисілевський, Василь Кубаєвич, Микола Мороз, Іван Стернюк, Іван Филипович. Заступники: Герус Методій, д-р Цимбалістий Павло. Розємний суд: о. Олександер Бучацький, д-р Кость Паньківський, д-р Володимир Рижюк, Іван Рудницький, ради. Роман Сосновський.

Після того вибору приступлено до останньої точки порядку нарад, а саме до внесків і запитів. По коротких промовах кількох делегатів (д-ра Ваня, о. Стефановича, представника Кружка „Р. Ш." в Кракові й ін.) Збори приняли поставлені референтом Ясінчуком і поодинокими дискутантами резолюції, які подамо в одному з чергових чисел „Діла". Перед замкненням Зборів присутні зложили подяку ще голові Т-ва ради. Кокорудзові за його працю в Т-ві і провід Зборами. Замкнув Збори ради. Кокоруда, подякувавши всім присутнім за участь.

—o—

## Не вже нова пацифікація?

З Бережан пишуть нам:

Дня 21. березня 1931 р. загостила державна поліція до Лапшина. Занято шкільний будинок, принесено кілька ліжок — словом, уладжено малу казарму.

Поліція наразі переводить ревізії, арештує по кілька селян, переслухує та придержує. Покищо арештовано з Гинович Івана Королишина, Михайла Штепованого, з Лапшина Тикайла Миколу, Ярему Івана, Бойка Степана (останнього, як зачувати, вже випустили), дальше з Лісник придержано Макара.

Про причини ревізій ходять всілякі верзії.



## ОСТАННІ ВІСТИ

### ПІД ЗАКИДОМ ПОГРОЗ.

Перед львівським судом станули 25. березня Авт. Пасічник із Вислобоків (п. Львів), гімн. учень і Ілько Романчук із Ременова. Їх обвинувачували, що відгрожувалися сусідам-селянам, які не похвалювали саботажів. Обох обвинувачених суд увільнив від вини і кари.

### ЗАСУД УЧЕНИКА.

Суд у Золочеві засудив уч. 6-ої ґімн. кляси Ярослава Леха на кару 1-річної вязниці із зарахуванням слідчого арешту. Крім того суд постановив передати Леха після відсидження кари під поліційний нагляд. Акт обвинувачення закидав Лехові шпіонажу в користь сусідньої держави.

### ПІЛСУДСЬКИЙ ВЕРТАЄТЬСЯ.

У санаційних колах кажуть, що Пілсудський зрезиґнував із подорожі до Палестини, Єгипту, Італії й Франції та що „Віхер" відразу завернув на північ. Плине до Ґдині, не задержується в ніякій европейській пристані. Подорож до Варшави потріває з 8 днів.

### РУМУНІЯ Й ЮГОСЛАВІЯ ПРИСТУПЛЯТЬ ДО НІМ.-АВСТР. УМОВИ?

Праський кореспондент „Н. Фр. Пр." повідомляє, що Чехословаччина в принципі не є проти кооперації середньо-европейських держав, одначе хотіла би, щоби Німеччина остала поза бльоком, бо інакше це рівнялося би Унії Середущої Европи. Кореспондент думає що ЧСР. може так наразитися на госп. ізоляцію, бо не виключене, що не лише Мадярщина, а й Румунія та Югославія приступлять у якійсь формі до нової госп. умови.

### АНҐЛІЙСЬКА ІНТЕРВЕНЦІЯ В БЕРЛІНІ.

Бюро Вольфа повідомляє: У звязку з австрійсько-німецькою умовою британський амбасадор у Берліні відвідав канцлера Німеччини і повідомив його, що для загального добра вважає бажаним, щоби з огляду на женевський протокол з 4. жовтня 1922 справу цю спільно обговорено та щоби Німеччина й Австрія перед найближчою сесією Ради Ліги Націй не ухвалювала остаточних постанов.

У відповідь канцлер Німеччини вказав, що німецько-австрійська умова вдержана в цілости в рамцях женевського протоколу, тому нема потреби щоби Рада Ліги займалася нею. Німецький уряд уважає виключенням, щоби Рада Ліги з політичного становища розглядала умову, бо ця умова є чисто господарська. Опісля канцлер дав вияснення про цілі німецько-австрійських переговорів, які самособою треба буде продовжувати. Одначе з огляду на ріжні технічні подробиці, що вимагають управильнення, переговори ті не можуть покінчитися перед 2—3 місяцями.

### КОРАБЕЛЬНА ШРУБА СХОПИЛА ЧОВНО.

Зі Стамбулу повідомляють, що в повіті Зонґулдаг, над Чорним Морем, шруба німецького корабля „Мексіко" схопила робітниче човно та роздавила його. Згинуло 14 робітників. Корабель відплив до Стамбулу. Ведуть слідство.

—o—

## З музичного руху.

### Перед концертом пяністки Галі Левицької-Крушельницької.

У звязку з програмою концерту нашої пяністки, який відбудеться в понеділок дня 30. березня ц. р. у великій салі Муз. Тов-а ім. Лисенка в год. 8. веч. хочемо подати кілька заміток.

Крім дрібніших творів Скарляттія і Рамо— входять у програму два величаві твори фортепянової літератури: Брамса „Соната" ф-моль оп. 5", кипуча непереможною силою молодечого розмаху, та ґеніяльний твір Шумана „Карнавал". У тому творі пересувається перед нашими очима низка тонко начеркнених сильветок на тлі найбільше субєктивних переживань композитора. У звуках поодиноких картин чи сильветок зачарував композитор у мистецький спосіб стільки глибокої символіки, що твір той стоїть як свого рода унікат у цілій фортепяновій літературі.

На тлі субєктивних переживань оснований також твір В. Барвінського „Любов", виданий віденсько-ню-йоркським нотним видавництвом „Universal-Edition" у 1925 р. Поодинокі частини того твору такі: I. Самота, Туга любови, II. Серенада, III. Біль-Бій-Побіда Любови. Той фортепяновий цикль є „монотематичний", себто опирається у всіх трьох частинах на головнім основнім мотиві, який виступає у дальшім розвитку в ріжнородніх мельодійно-ритмічних обмінах, і їх рівночасних комбінаціях. Твір цей є, так сказати би фраґментом музичної автобіоґрафії композитора в рамцях музичного роману, де композитор передає своє ідеалістичне відношення до жінки.

Кінцева „Побіда Любови" є апотеозою жінки як символу непорочної краси доброти та любови, але не в вузько-еротичному значінні, а любови, що охоплює все людство. Твір той, який композитор присвятив своїй жінці був виконаний у минулому році в Празі на вечорі славянських композиторів, заходом Німецької Музичної Академії. Музичний справоздавець часопису „Богемія" A. St. ось що написав про твір нашого композитора: „Тим разом зложилися на програму виключно східнославянські композитори почавши від Шопена через Мусорґського до Шимановського і Скрябіна. Найцікавішими — хочаб уже з того огляду — що композитор міг особисто подякувати за успіх твору — були три фортепянові кусники звязані спільною назвою „Любов" В. Барвінського, де він дав нам твір повний широго та глибокого чуття і оригінальної своєрідности. У виконавцеві Ернсті Іінтері найшов той твір з любовю відданого інтерпретатора".

Також відомий композитор із Радянської України М. Вериківський — написав у київськім місячнику „Музика" після появи згаданого твору друком таку замітку:

„В особі В. Барвінського ми маємо доброго майстра-музику, що оволодів сучасними засобами письма. Фактура твору Барвінського має всі ознаки „европеїзму", що очевидно і дало можливість такому популярному в Европі видавництву як „Universal-Edition" включити його до пляну своїх видань. Наші музичні „Вузи" що українізуючись потребують української фортепянової літератури, знайдуть у творі Барвінського цінний матеріял. Студенти залюбки (а не лише в порядку „українізації") виконуватимуть його. Цикль „Любов" може прикрасити також і концертову програму та задовольнити навіть вибагливого пяніста й слухача. Підкреслюючи тут важливість розпочатої „Universal-Edition" роботи що до видання творів українських композиторів, що значною мірою може причинитися до пропаґанди української музики на всьому обшарі земної кулі, висловлюємо надію, що українське громадянство своєю увагою підтримає намір видавництва і тим допоможе йому розгорнути ширше свою видавничу діяльність по вертикалі „Ukrainica".

Ці замітки пошікавлять напевно неодного слухача на концерті нашої пяністки. О. Н.

—o—

### ЗУДАРИЛИСЯ ЛІТАКИ.

У Гельсінґфорсі підчас летунської паради приключилася катастрофа, жертвою якої впали 2 летуни. Їх літаки зударилися крильми на висоті 200 м.

## НОВИНКИ

— **Виставка Українського Народнього Мистецтва у Станиславові.** Від 29. ц. м. до 5. квітня буде відчинена у Станиславові в салі „Бесіди" (при вул. Голуховського) виставка прикладного мистецтва, та сама, що мала такий великий успіх минулого місяця у Львові. Виставку організує кооператива „Українське Народне Мистецтво" у Львові, при співучасти артистов О. і О. Кульчицьких. Крім зразків прикладного мистецтва буде на цій виставці збірка народньої ноші з Покуття та домашньої мистецької обстановки. Виставку цю зорґанізувала львівська Кооператива на численні домагання станиславівського громадянства, яке не мало змоги оглянути її у Львові.

— **Виставка картин П. Холодного** відчинена в Націон. Музею (вул. Мохнацького) щоденно від 9—16. год. Вступ 1.50 зол., для студентів і шкільної молоді 1 зол. Збірні шкільні прогульки платять по 30 сот. від особи, одначе не менше 25 зол. за прогульку. Кожну прогульку треба зголосити заздалегідь (число телефону 58—05).

— **Згоріла церква.** В Далієвій (пов. Сянік) згоріла деревляна гр.-кат. церква. — У Семянівці (біля Львова) повстав вогонь у стайні Ів. Беднарського. Вогонь перекинувся на сусідні будинки. Згоріли 3 стайні, 2 стодоли, кілька фір сіна і рільниче приладдя.

— **Помер висідаючи з трамваю.** У Львові на вул. Словацького, напроти головної почти, при висіданні з трамваю помер 55-літн. промисловець Ем. Зільберштайн.

— **Крадежі в магазині львівського двірця.** Від довшого часу пропадали в магазині львівського товарового двірця ріжні річи. Тепер виявилося, що крав ті річи сам магазинер Теод Платків і Мат. Сухецький. Їх приловили, як у ночі при світлі карбідових ламп виточували з бочок у фляшки. Обох арештували. Платків є магазинером уже двацять літ.

— **Страйк у тартаку.** В Затвірниці (пов. Сколе) тартакові робітники проголосили страйк, тому що фірма „Аллерсберґ і Літвак" не виплачувала їм зарібків.

— **Машиновий технік — злодій.** Недавно з каси льокалю „Братня Помоч" студ. політехніки у Львові вкрадено 1000 зол. Поліція арештувала, як підозрілого в тім вломі Вікт. Єстада машинового техніка.

— **Вибух у фабриці воску.** У хаті варшавського жида Диманта наступив вибух. Ціла хата станула в огні. Наслідком попарення померло 4 Димантових дітей, а жінка бореться з смертю. Поліція твердить, що то запалився віск і нафта, бо Димант мав тайну фабрику воску.

— **Самогубство польського летуна.** У Варшіві в таксівці застрілився капітан-летун Юрій Рокосовський з летунського полку у Львові. Кажуть, що причиною самогубства було те, що Рокосовського мали спенсіонувати проти його волі.

— **Ріжні вістки.** Офіціяльна статистика каже що при кінці січня було в Спол. Державах 6 мілїонів 50 тисяч безробітних. — У Ляманші зударилися серед мряки італ. пароплав „Норма" і англійський „Реджістан". Італійський зазнав шкоди. — Бріян приняв німецького посла в Парижі фон Геша; розмова йшла про нову австро-німецьку торговельну умову, що поведе за собою митний союз обох держав. — У Парижі арештували банкира Гюо, що розтратив гарну суму півтора міліона франків чужих грошей. — У Барцельоні арештували 13 комуністів. — Французькі летуни Менч і Бертен, що відлетіли 2. ц. м. зпід Парижа, доїхали щасливо до Токіо.

— **Махно втік із вязниці?** Черновецька преса повідомляє, що відомий бувш. отаман українських партизанів Махно утік із вязниці в Чехословаччині. Тепер він у Румунії, де пристав до відділу провідника партизанів Поліщука, що виступає у Бесарабії.

— **Чаплін — жид.** Часописи повідомляють що відомий фільмовий актор, який тепер є в Парижі, в інтервю сказав, що його мати була красунею льондонського Гета. Батько був відомий жарґоновий співак, що розвеселював мешканців льондонської дільниці Гайтчепел. Чаплін підкреслив, що розуміє угнетених, бо сам є членом раси, яка багато терпіла й терпить.

— **Царські дорогоцінности в Ню Йорку.** „Сандей Таймс" приносить вістку з Льондону про що більшовики зорганізували в Ню Йорку продажу дорогоцінностей, що належали до царської рідні. Продажа не мала успіху. Хитрі американці якби змовились і не хотіли платити за „історичні памятки" казкові суми. За три дні відкупні продавці дістали всього 60.000 [illegible]

Між проданими предметами була порцелянова севрська ваза, дарунок королеви Марії Антоанети для імператриці, кришталеві вази з монограмами й гобеліни з XVII. віку.

— **Є ще полонені з війни.** До Різенгебірге, як повідомляє берлінська преса, вернувся з російського полону Карло Кнаппе. Він досі був на Сибірі, на каторжних роботах. Залишився там як военнополонений і не мав змоги вернутися. Його два товариші лишилися там надалі. Він віз від них листи до рідні, але на кордоні відібрали йому їх.

— **Святиня Ероса.** Професорові американської школи Броняр удалося відкрити на західнім стоці Акрополя підземні руїни якоїсь святині. Броняр твердить, що ця святиня присвячена Еросові. Коли скінчить розкопки, докаже це.

— **Райнгардт їде до Москви.** Підчас свого побуту в Ризі, Райнгардт розмовляв із представниками радянського уряду на тему виступів свого театру в СРСР. Він має намір виставити в Москві в „Камернім театрі“ одну песу, та яку, досі невідомо. Контракт уже підписаний. Тепер Райнгардт ставить зовсім по новому в Стокгольмі „Орфея в пеклі“. Звідтіля їде в Ригу в „Лиликом“, а відтак до Москви.

— **Щаслива мати.** Одна еспанська селянка вродила цими днями відразу пятеро дітей. Три роки тому вона мала трійняки.

— **Троцький був агентом австрійської поліції.** Відомий російський історик і діяч Бурцев, який викрив провокаційну ролю Азефа і вияснив справу Кутепова, у розмові з редактором „Н. В. Журнало“ заявив, що має певні докази на те, що Лейба-Бронштайн Троцький, перебуваючи 1911—14 років на еміграції, був на услугах австрійської поліції. За роботу тайного агента, що інформував австрійську владу про Росію, діставав місячно 300 корон та численні додатки. Так само Раковський був тоді австрійським тайним агентом для справ Балкану. Цю тайну мав виявити Григорій Алексінський, який тоді мешкав у Відні разом з Троцьким, а тепер є його крайнім ворогом. Ця новинка появилась уже в цілій европейській пресі і цікаве, що на те скаже б. диктатор СРСР. Троцький.

## З театру.

**„Молода Кров“ В. Винниченка в Луцьку.**

15. березня ц. р. в Луцькому міському театрі була виставлена на дохід української гімназії місцевим аматорським гуртком під режисурою б. директора державних театрів п. Орла й при участи його дружини артистки п. Орлової песа В. Винниченка „Молода Кров“. З огляду як на саму песу, так і на небуденну постанову її, варто сказати про цю виставу трохи більше, ніж про звичайні аматорські вистави.

„Молода Кров“ не занадто сценічна песа: бракує їй руху, якого вимагає сучасне сценічне мистецтво, а головне — ясної провідної ідеї. Цей брак причиняє немало клопоту режисерам. „Дворянська“ половина дієвих осіб — зрозуміла, типова, з ознаками деякої деґенерації, з своїми становими турботами, умовами життя (включно до півнів, мух і псів), забобонами, поверховою „вірою в науку“ і значно глибшою — в знахорів (Морочинська). А друга половина — селяни? Кого вони мають „репрезентувати“ в песі — селянство взагалі? куркулів? чи просто відлам селянства, позбавлений всього святого, світлого? В першому випадку песа булаб карикатурою на селянство. Між іншим ця карикатурність і стримує режисерів від виставлення цієї песи. І напевно ніодин з них не відважився би виставити її для селян, щоб не образити їх.

В цій песі Винниченко з його соціяльними поглядами побив самого себе: вніс на сцену все, що є найгіршого в селянах і осміяв те, що ідеалізують навіть представники інтеліґенції (поезію і красу побуту). В ній маємо: грабунок братом брата, захланність, розпусту дівчат, шантаж, пиянство, темряву, дикунство й хуліганство парубків.

Що-ж до постанови „Молодої Крови“ п. Орлом, то треба з приємністю відмітити велику працю й продуманість до дрібниць: знання артистами своїх ролей (наука взагалі для аматорів), декорація (можлива в наших умовах), реквізит, костюми (відповідні зміни в ріжних діях; дуже добрі національні, особливо жіночі). Одно хіба можна висловити побажання (всім режисерам і артистам взагалі): не робити без винятку з українських парубків — хуліганів, з дівчат — різких, зідливих істот, а з баб — відьм.

Театр був виповнений публикою майже до краю. Це свідчить, що добра, хочаб і аматорська гра може знайти в Луцьку ґрунт для існування постійного аматорського театру (12 вистав на рік щонайменше забезпечено). Чи не добре би було, якби так обидва наші драматичні гуртки обєдналися в один? Треба надіятися, що наші старші громадяни, після цілковито вдалої вистави „Молодої Крови“ не будуть в майбутньому забувати за сцену, тим більше, що кіно, як помічається, починає переїдатися.

**О. В.**

---

## З судової салі.

ДРУГИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ ЗА ПІДПАЛИ.

Дня 25. ц. м. у процесі Святослава Рудого і його товаришів зізнавав суддя з Бібрки Бітнер про спосіб переслухання підсудних. Цей свідок зізнав, що підсудний Василик признався до всього без примусу і без підсування йому думок чи провин. Василик признався, що належав до О. У. Н., але до підпалів признався тільки у поліції, а в суді відкликав це зізнання, і говорив, що признався до підпалів лише зі страху перед побоями на поліції.

Підсудний *М. Василик* вияснює, що коли його цей суддя переслухував у Бібрці, то при тім був присутний той поліціянт, який його найбільше бив (Павловський) і тому він боявся признати, що його били, бо підозрівав, що його завернуть на поліцію.

Свід. суддя *Бітнер* доказує, що Василика ніхто не міг бити, бо він не бачив жадних слідів побоїв, а колиб був бачив, то був би вислав Василика до лікаря і наказав слідство в тій справі. Суддя Бітнер не вірить, щоби поліціянт міг когось бити, бо за те міг би втратити хліб.

Оборонець д-р *Шухевич* пригадує, що в Луцьку і в інших містах поліціянти били вязнів, і не боялися того, що втратять хліб.

Свід. *Сотер Островський*, вивідовця поліції зізнає, що він провадив слідство в справі підпалу в Баківцях. Підсудний Василик добровільно признався, що належить до О. У. Н., яка є подібна до У. В. О. та що до тієї організації втягнув його Книш і Рудий та якийсь Чорній. Василик подав поліції адресу Книша і Рудого, після чого їх арештовано. Чорнія (Баранника) не вдалось найти. Рудий, намовляючи Василика вступити до О. У. Н. говорив, що ця організація має на меті палити фільварки, щоби поляки втікли зі Сх. Галичини. Василик оповів також поліції, в який спосіб вони підпалили стирти в Баківцях. Свідок твердить, що Василика ніхто не бив і навіть пальцем не торкнув. Коли Василика хотіли сконфронтувати з Рудим і Книшем, то Василик зі сльозами в очах просив: „Не конфронтуйте мене, бо ви знаєте, яка є УВО. Вона мене вбє і мою родину вимордує за те, що я виявив, хто палив стирти!“. Інші підсудні до нічого не хотіли признатися. Рудий не сказав ані слова про підпали. Бегота також заперечив усе, як і інші арештовані, тільки Крупа признався, що Рудий намовляв його вступити до О. У. Н., але він не згодився.

Підсудний *Василик*, сконфронтований зі свідком Островським доказує, що Островський казав його бити, роздягати і що коли його били, цей свідок був у другій кімнаті. Свідок сміється і каже, що все це „буйда“.

Предсідник трибуналу висловлює здивування, що всі саботажисти перед судом оповідають про побиття на поліції в однаковий спосіб: все згадується коц накинений на голову, роздягнення до нага, биття в пяти, начеб було можливо, щоби всі поліціянти однаково били, і у Львові і в Бібрці і всюди.

Підсудний *Шевчук*: На це моглаб відповісти хіба поліція, бо це її патентований спосіб биття.

Далі на запит д-ра Шевчука свідок поневолі зізнає, що підсудний Василик також признався, що він і Рудий підпалили стирти в селах Волове і Стрілисках, докладно описав спосіб того підпалу так, як і в Баківцях, хоч слідство доказало, що нинішні підсудні навіть не були у Воловім ні Стрілисках, отже видно, що і зізнання в справі Баківець видумані зі страху перед побоями.

Підсудний *Василик* доказує, що все, що говорив свідок, є неправдою, бо його ніхто не хотів конфронтувати з Рудим і він зовсім не просив, щоби його не конфронтувати.

Підсудний *В. М. Книш* твердить, що свідок Островський його майже не переслухував, тільки казав відповісти на поставлені питання, погрожував при тім та кричав: „к . . . . твоя мать, як не зізнаєш, то ми тебе примусимо“.

Оборонці д-р *Старосольський* і д-р *Ганкевич* виказують протиріччя в зізнаннях свідка.

Тут проголошено перерву.

Після перерви зізнає повітовий комендант поліції в Бібрці *Казимир Баля*, який переводив ревізію в підсудного Василика, зізнає те саме, що і його попередник. Свідок доказує, що Василик признався до всього добровільно.

Підсудний *Василик* сконфронтований зі свідком рішуче твердить, що комендант Баля був присутний тоді, як його поліціянти роздягали для биття і бачив, як його побитого випровадили з другої кімнати.

Свідок сміється, здвигає раменами і каже, що все це видумка.

Свід. *Доскочинський*, поліціянт з Бібрки зізнає, що Василик признався перед ним, що палив стирти не лиш в Баківцях, але і в Стрілках та у Воловім. Свідок не бачив, щоби Василика хтось бив.

Обвинувачений *Василик* знова твердить, що коли його збитого випровадили з кімнати, то Доскочинський говорив з ним і бачив побитого. Свідок каже, що і не чув про побої.

Свідок *Келлер*, комендант поліції в Бібрці зізнав те саме, що його попередники, поліційні свідки.

Завтра можна сподіватися присуду.

### ПІД ЗАКИДОМ ДЕРЖАВНОЇ ЗРАДИ І ПІДПАЛУ.

В днях 16., 17. і 18. березня відбулися дві карні розправи перед окружним судом в Бережанах як судом присяглих, а то: проти Мартина Мищишина і Миколи Волощука, господарів із Шумляя за злочин головної зради, підпалу, намаганого вбивства та наклонювання до підпалу, а проти Павла Шаюка с. Дмитра і Павла Шаюка с. Василя з Гнильча, пов. Підгайці, обвинувачних у злочині підпалу.

Перша справа тревала два дні, а після переведеної розправи суд присяглих питання щодо головної зради заперечив відносно обвинувачених Мищишина і Волощука 9 і 10 голосами, питання відносно підпалу і намаганого вбивства щодо обох обвинувачених заперечив 12 голосами, а питання щодо наклонювання до підпалу заперечено 8 і 10 голосами.

Трибунал, у склад якого входив як предсідник радник Уранович, а як вотанти: радник Дисевич і Свистун, після наради і одноголосної ухвали систував вердикт суддів присяглих, а тимсамим справа буде поновно переведена в травні на новій каденції.

Лава присяглих складалася переважно з інтеліґентного міського елементу, в склад якого не входив ні один українець.

Обвинувачував прок. Шафран, боронили: адвокати Бемко і Гросман.

Друга справа тревала один день. Трибунал, у склад якого входили: радн. Дисевич як предсідник, радники Горнік і Свистун, після заперечення більшістю голосів лавою присяглих питання щодо вини обвинувачених видав увільняючий присуд. — Прокуратор не зголосив касації. Обвинувачував прок. Шафран, боронили: д-р Західний і д-р Бемко.

—o—

## Дописи.

**СНЯТИН. (Як снятинський бурмістр Немчевський підготовляє ґрунт під угоду поляків з українцями).** Три роки тому зробив бурмістр Немчевський з українцями і жидами угоду щодо складу громадської ради. Зробив тоді угоду не з миролюбивости, а — як тепер виявилося — тому, що тоді його кандидатура на бурмістра була дуже непевна. Тепер-же, як має підтримку теперішнього, без власної волі, старости, Немчевський сам ломить цю угоду, не маючи до цього ніякої справедливої причини ні з боку українців ні жидів-сіоністів. І так: насамперед перевів ще в січні в нечуваний і ніде не практикований спосіб вильосування половини радних, а жертвою цього вильосування впало 10 радних українців і 8 радних жидів. Пізніше уложив тенденційно списки виборців, а тепер уже цілий місяць заходиться розбити солідарність українського снятинського населення — наших виборців. Досі робив це при помочі платних індивідуїв, здібних до всякого способу аґітації. А тепер, коли всі його заходи розбити — розбудженням апетитів амбітних одиниць — українських виборців на ґрупки, не вдалися, став сам заходити аж до домів кандидатів, лакомих на крісла радних. Як і це не помогло, то пішов аж до дому сель-робів і їх старається висунути проти солідарного українського міщанства. Та є надія, що й сель-роби, творячи в громаді зрештою маленький гурток, не дадуться обдурити хитрому і несловному бурмістрові Немчевському і не причиняться своїм сепаратним від загалу українців-виборців виступом до ослаблення становища і впливу українського населення в громаді. Якби сельроби дали обдуритися Немчевському, пішли на його вудку і зломали за недотримані обітниці людини, яка ними гордує і їх за ніщо не має, одностайний український фронт у справі громадських виборів, то повинні знати, що тим вичеркнули би себе зовсім із числа українського громадянства у Снятині.

—o—

## Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 25. березня 1931 року: масло експортове і десерове пріма 4·50 зол. за кільо; літра молока 28—29 сот.; літок сметани 1·40 зол., копа яєць 5·30 зол.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр:**

Четвер, 26. березня, година 7·30 веч. „Оповідання Гофмана“.

Пятниця, 27. березня, година 7·30 веч. „Вікторія і її гузар“, оперетка Абрагама.

**Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):**

Четвер, 26. березня, година 7·30 веч. „Як стати багатим і щасливим“.

Пятниця, 27. березня, година 7·30 веч. „Добра ворожка“ Мольнара.

**Малий Міський Театр:**

Четвер, 26. березня, година 7·30 веч. „Модне подружжя“.

Пятниця, 27. березня, година 7·30 веч. „Модне подружжя“.

## Кіна.

**АПОЛЬО:** Звукова фільма „Жар кохання“ (Гр. Гарбо).

**КАСІНО:** Звукова фільма: „Залога смерти“.

**КОЛЬОСЕИ:** „Тайна кімнати ч. 13“ і превесела комедія“.

**ЛЕВ:** Звукова фільма „Кінець світа“.

**МАРУСЕНЬКА:** Звукова фільма „Тут говорить Яроші“. „Чоловік проти волі“. (Яроші, Ордонівна, Мей Вонг).

**ОАЗА:** Звукова фільма „Моє сонічко“.

**ПАЛЯС:** Звукова фільма „Синій метелик“ (Еміль Янінгс, Марлена Дітріх.)

**ПАН:** „Шехерезада“.

**ПАСАЖ:** „У степах Арізони“. „Поліцмайстер Тагеєв“.

**ПРОМІНЬ:** „Архизлодій з Дамаску“.

**ФАТАМОРГАНА:** „Сон про кохання“. „Краса життя“.

**ХИМЕРА:** „Нове життя“ (Шільдкравт). „Бобусь подорожує“.

**СТИЛЕВЕ:** „Жовтий пашпорт“ і Гарольд Льойд.

**УТІХА:** „Мертвий крик“ (Джек Гольт), „У воріт смерти“ (Бенкрофт)

## Програма радіо.

**Четвер 26. III. 1931.**

**Варшава** (1411,8) 17·45 Концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 Концерт. **Льондон** (356.3) 15·00 Легкий концерт. **Берлін** (419) 16·30 Вера Виноградова грає свої композиції. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 16·30 Музика. **Відень** (516,3) 12·00 Капеля Гайгера· **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 14·30 Музика для дітей.

**Пятниця 27. III. 1931.**

**Варшава** (1411,8) 17·45 Дута оркестра. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·15 Спів Курт Льондена **Талін** (296,1) 18·30 Концерт. **Берлін** (429) 21·00 Оперова музика. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 21·00 Година Мусоргського. **Відень** (516,3) 15·25 Капеля Сільвінга. **Харків** (937,5) 15.00 Оперова музика. **Ленінград** (1000) 16·30 Музичні новини.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Загальний Збір Народньої Гостинниці**, коопер. стов. з обмеж. порукою у Львові, відбудеться **дня 25. квітня 1931 р. (субота) в 5. год. пополудні** в салі стоваришення, вул. Костюшка ч. 1. Порядок нарад: 1) Відкриття Загального Збору. 2) Відчитання протоколу з попереднього Загального Збору. 3) Звіт Дирекції з діяльности стоваришення й затвердження біляису з внеском Надзірної Ради на розділ чистого зиску за 1930 р. 4) Звіт Контрольної Комісії. 5) Вибір двох членів Надзірної Ради на місце уступаючих. 6) Вибір трьох членів Контрольної Комісії. — Рішення Збору є правосильне незалежно від числа приявних членів-учасників. Рахунки й біланс до перегляду членам виложені в домівці стоваришення протягом 14 днів перед Загальним Збором. — **Роман Сосновський**, предсідник, **д-р Ярослав Олесницький**, секретар. 1708

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

**ЗОЛОТО, БРИЛІЯНТИ, СРІБЛО** — оцінює безплатно і купує по високій ціні Домбровскі і Розважевскі, Львів, Академічна ч. 2. Фабричний склад годинників. — Довголітня ґарантія — 1447 7—?

**ФІРАНКОВІ МАТЕРІЯЛИ**, індантрени новочасні варніші. Ціни ревелаційно знижені. — **ВАНК** — пл. Марійська 5, 1. пов. 1705 1—6

**КОНЦИПІЄНТА** рутинованого, совісного, до самостійного ведення канцелярії негайно пошукує адвокат Д-р Жолнірчук, Броди. 1703 2—3

**Ширіть наш часопис!**

**Магазин жіночої і мужеської конфекції**
**ФИЛИПА СТЕРНБАХА**
**у ЛЬВОВІ, пл. Смольки, ч. 4. Тел. 38—72.**
поручає на теперішний сезон: **краєві та чужинні матеріяли по безконкуренційних цінах на догідних умовах сплати.**
1673 4—15

**Корисна передсвяточна нагода!**

На надходячий весняний і літній сезон поручає з нагоди відкриття нового магазину мужеських і діточих убрань при вул Казимирівській ч. 14 а, **найновіші мужеські і діточі вбрання у величезнім виборі** по реклямових цінах.

**АДОЛЬФ БАРАХ,** Казимирівська 14 а

П. Т. Урядовцям догідні умовини! 1692 2—3

**РУТИНОВАНОГО КОНЦИПІЄНТА**, спосібного самостійно вести адвокатську канцелярію пошукую від 15 квітня н.р. Адвокат Д-р Мудрецький Дмитро, Чесанів (Cieszanów). 1694 5—5

**ЯЙЦЯ** жовтих орпінгтонів 60 сот. і качок пекінів 75 сот. за штуку продає Стефанія Бордун, Брахівка п Соколівка к. Ожидова. 1714 2—2

**ПОТРІБНИЙ** для мого знайомого інструктор-математик зараз Поміркованi умови надіслати зі зголошенням на адресу: д-р Володимир Свідерський, Білий Камінь ад Золочів. 1719

**НА ПРОДАЖ** 900 квад сяжнів городу, який надається під будову в Перемишлі біля центру міста. — Блищі інформації дасть канцелярія адвоката С. Навроцького, Перемишль, вул. Костюшки ч. 5. 1717 1-3

**ФОРТЕПЯН** добрий випозичу або продам. — Ганак, Пілсудського 21. перший поверх. 1725 1-3

**ШМІҐЕЛЬ ГРИГОРІЙ**, ур. 22. II. 1906 уневажнює згублену військову книжечку Ч. 3423. — ПКУ Бережани. 1723 1—3

**АДВОКАТ** на провінції пошукує негайно конципієнта на короткий час — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Негайно“. 1718 1—2

**ГОДИННИК ВАШ** буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Староводні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1538

**УПРЯЖ**, сідла, виробляє і направляє найдешевше, робітня **Барера**, Пасаж Гавсмана. 1635 5—?

## ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

**Д-р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО**

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (половa немiч) та лікарської косметики **ординує в скірних недугах і т. д. від** год. $8^{1}/_{2}$—10, 14—16, **в косметиці** від 10—11 і 16—18 **в неділі і свята від 10—11.**
Гірське сонце. Вапофор. Діятермія. Кріотерапія. Сепаратнові ждальні.
**ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п.** (біля Нар. Гостинниці).
**Вінда до вжитку.** **Телефон 38—90.**

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

**Д-р Фелікс Ган**

**Львів, Листопада 30.**

1206 Пересвітлення Рентґеном.

**Д-р Михайло Тимчук**

**лікар заграничних клінік — специяліст внутрішних недуг і фтізіольоґ**

**тепер у ТЛУСТІМ, пов. Заліщики, лічить сухоти (початкові і в найвищому степені розвою) та переводить щіплення проти сухіт у новороднів, — дітей і дозрілих.** 1512 17—?

**ЛЯМПИ** **електричні, новочасні,**

також на підставі рисунку виконує

**Фабрика лямп і металевих виробів „GALWANJA“ АДОЛЬФА ГАЛЬПЕРНА**
**ЛЬВІВ, вул. Жулінського 11 а. Тел. 20-54.**
Великий вибір на складі. Догідні умови.
1671 4—15

**ПРАВДИВІ ПРИРОДНІ ВИНА**
**найліпшої якости по дуже приступних цінах**
**поручає на свята**
**Гуртівна Торгівля Вин**
1716 фірми: 2—2
**„WINIMPORT“**
**ЛЬВІВ, Краківська 7. Тел 73 60.**

## Подяка.

Щиру подяку складаю всім тим, що численною участю у похоронах віддали останню послугу незабутому мому мужеві Василеві Білецькому. Дякую також Хв. Товариствам: „Рідна Школа“, „Просвіта“ і „Відродження“ за видрукування посмертних звідомлень, за вислови спочуття і прощальні промови над могилою Покійного. Від Тов. Просвіта прощав Покійного Д-р І. Брик, від „Рідної Школи“ Вп. П. Струтинський, від Т. „Відродження“ проф. Каменецький Щиро дякую, незнаному мені з назвиська, бувшому ученикові Покійного за пливучі зі серця слова надмогильного прощання. Впр. О. мітратові Базюкові, Впрп. Духовенству, хорові Вп. рад. Купчинського, школі ім. Шевченка, школі ім Б. Грінченка, Вп Професорам української гімназії і Товаришам Покійного, абітурієнтам з 1878 р. складаю сердечну подяку за участь у похоронах. Всеч. ОО. Новосадові і Білинському дякую щиро за відправу панахиди і парастаса над домовиною Покійного. Дякую щиро і тим, що квітами зложеними на домовину, чи то жертвами на добр. цілі вшанували память Покійного, і тим усім, що особисто або письменно передали вислови спочуття для мого великого горя. Вкінці сердечно дякую Вп. ПП Мудракам за труди звязані з похоронами і докази щирого спочуття. Вп. Панство Мудраки старались облекшити мені великий удар долі не як сусіди, а як рідні діти. За такі прислуги нема слів на подяку ані спромоги на відплату.

**Марія Білецька.**

## Подяка.

За віддання останньої послуги бл. п. Нашому Мужеві і Батькові Антонієві Чеховському, емеритованому управителеві 7 кл. державної народньої школи в Білім Камені, складають отсим щиросердечну подяку: Всечеснійшому о. пароховi Павлові Олійникові, Вп. П. Д-рові Володимирові Свідерському, орхестрі Товариства „Сокіл“ і всім місцевим і замісцевим громадянам та бувшим ученикам Покійного.

1720 **Жінка і Сини.**

**Дентист ЯКІВ НАСС**
**Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Телеф. 65—73.**
**Приймає від 9—13 і 15—18, в неділі і свята за попереднім замовленням.**
Виконує всі праці, що входять в обсяг новочасної дентистичної техніки. 1721 1-10

## Подяка.

Зарядженням Божого Провидіння відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько, Брат і Дідуньо бл. п. о. **Д-р Спиридон Кархут.** Не маючи змоги особисто подякувати всім, що в нашому безмежному горю прийшли нам з поміччю, потіхою, розрадою та спочуттям, чуємо потребу серця зложити Їм на цьому місці нашу найщирішу подяку.

В першу чергу просимо Їх Ексцеленцію Високопреосвященого кир **Андрея** приняти вияви нашої щирої подяки за ласкаві слова спочуття, надіслані нам зараз після смерти Покійника Дякуємо зі щирого серця Їх Преосвященству кир **Іванові**, що відвідуючи часто Покійника перед смертю, своїми сердечними й призначними словами кріпив недужого на дусі та додавав сил у важкому терпінню, що в передодень смерти при недужому зволив ласкаво відправити Службу Божу, а в дні похоронів, не зважаючи на власне занедужання, не дався виручити й у церкві відправив сам при домовині св. Літурґію та попрощав Покійного в Імени Їх Високопреосвященства кир Андрея і в свойому власному Імені щирими, пророчистими словами. — Дякуємо теж зі щирого серця Їх Преосвященству кир **Никиті** за ласкаві слова потіхи й розради в часі недуги Покійника, за відправлення похоронних молитов при домовині, за ласкавий провід в обряді перенесення тлінних останків з дому жалоби до церкви та за ласкавий труд і провід у похоронах другого дня з церкви до місця вічного спочинку. — Щиро дякуємо Всесвітлійшим і Високопреподобним Отцям Крилошанам: о. мітратові Базюкові, о. прелатові Пясецькому, о. шамбелянові Яцковському та о. крилошан. Ковальському за ласкаву участь у похоронних обрядах і молитвах.

Сердечну подяку складаємо Всесвітлійшому Ректоратові Духовної Семинарії на руки Всесв. о. Ректора Д-ра Й. Сліпого за те, що був ласкав занятися похоронним обрядом у церкві св. Духа та дав дозвіл на корпоративне приняття участи в похоронах усім Питомцям Духовної Семинарії. — Щиро дякуємо Всесвітлійшим Професорам Богословської Академії та всему львівському Духовенству, яке майже без виїмку в великому числі зволило приняти ласкаву участь у похоронах і віддати останню прислугу Покійникові. Особливо щиру подяку висловлюємо Всесвітлійшому о. віцеректорові Д-рові Лабі, який у зворушливих словах попрощав Покійного в церкві від Ректорату і Професорської Ради Духовної Академії, о. проф. Костельникові, що від львівського Духовенства, — ВП. п. проф Бабієві, що від Академічної гімназії та „Учительської Громади“, — богословові п. Думанському, що від студентів Духовної Академії — попрощали Покійного при могилі на цвинтарі. — Дякуємо Всеч. о. сов. Лалі, що заосмотрив недужого Найсв. Тайнами, а зараз після смерти зволив відправити при Покійному вкупі з о. Белеєм панахиду й приписані молитви. — Дякуємо Світлій Дирекції, Хвальному Учительському Зборові та Молоді Академічної гімназії та II Філії, що виявами спочуття та участю в похоронах віддали Покійному останню прислугу. — Сердечну подяку складаємо хорові Питомців Духовної Семинарії на руки дириґента ВП. П. Ульванського, всім Питомцям-Студентам Богословської Академії за те, що приняли ґреміяльну участь у похоронах і на власних раменах несли домовину від брами цвинтаря аж до могили.

Щиро дякуємо доброзичливим Сусідам і Своякам: ВПов. Панству Лужницьким, Хойнацьким, Гординським, Калиновичам, Полекам і ВП. Паням Круліковській, Клебановій та Гнатюковій, які в долі й недолі, особливо в часах недуги Покійного несли нам поміч, розраду й потіху та старалися завсіди облекшити нам удари великого нещастя. Вкінці дякуємо від щирого серця всім Другам Покійного, Його колишнім учням, Знайомим, Рідні і всім, всім, що виявами спочуття облекшували наше непомірне горе, а своєю участю в сумному похоронному обряді звеличили память Покійника й віддали Йому останню послугу

У Львові дня 25. березня 1931

**Ольга дружина, Неоніля Мечникова дочка, Анна Добромильська сестра, Петро Мечник зять, Люся Мечник внучка.**

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок ч. 10